

Sygn. akt IV KK 131/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 kwietnia 2022 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. G.**,

skazanego z art. 244 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej obrońcą skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 października 2021 r., sygn. akt VII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 19 maja 2021 r. (sygn. akt II K (...)) A. G. został uznany winnym czynu z art. 244 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 października 2021 r. (sygn. akt VII Ka (...)) wyrok Sądu I instancji został utrzymany w mocy.

Kasację od tego prawomocnego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi *„rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:*

„ 1. art. 433 § 2 w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie i niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie antroposkopii w obliczu braku niepodważalnych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, w szczególności zeznań świadków, które miały charakter ogólny, pozbawiony kategoriycznych zapewnień co do osoby sprawcy zarzucanego czynu, a w konsekwencji czego doszło do oparcia wyroku na niepełnym materiale dowodowym, pomimo istnienia możliwości jego uzupełnienia.

2. art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie opinii biegłego w zakresie antroposkopii pomimo, iż potrzeba taka wynikała z konieczności pozyskania wiadomości specjalnych, na co też wskazywała obrona w treści uzasadnienia apelacji, a co wydaje się być konieczne dla ustalenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. jako odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie zaznaczyć wypada, że zarzuty kasacyjne są powtórzeniem zarzutów apelacyjnych jedynie zmodyfikowanych przez odwołanie się do art. 433 § 2 k.p.k. Wszystkie kwestie podnoszone w kasacji, oprócz kwestii powołania biegłego w zakresie antroposkopii (to zagadnienie pojawiło się dopiero na etapie kasacyjnym) były przedmiotem rozpoznania przez Sąd odwoławczy, zatem stanowić będzie ono punkt odniesienia dla oceny skuteczności kasacji.

Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.

Cała argumentacja kasacji sprowadza się do zakwestionowania możliwości rozpoznania osoby skazanego na monitoringu. Umyka skarżącemu, że kwestia ta była przedmiotem pogłębionych rozważań Sądu odwoławczego, który w rubryce 3.1 uzasadnienia obszernie odnosi się do zeznań świadków i samego nagrania, konstatując, że wszelkie dowody oraz zasady ich logicznej oceny wskazują, iż to właśnie skazany tankował samochód, co oznacza, że nim się wówczas poruszał. Twierdzenie, jakoby ocena podobieństwa osoby na nagraniu do osoby oskarżonej wymagała wiedzy specjalnej nie jest tak jednoznaczne, jak stara się opisać skarżący. Jeżeli Sądy uznały, że sylwetka oraz ubiór osoby na nagraniu koresponduje z wyglądem oskarżonego oraz zeznaniami świadków m.in. co do jego ubioru (kurtka w charakterystycznym kolorze), to argumentacja, że wymagane tutaj były wiadomości specjalne wymaga pogłębionego wyводу. Skarżący zdaje się z samego faktu istnienia w materiale dowodowym nagrania kamery wysnuwać o potrzebie sięgnięcia po oceny biegłego. Takie postawienie sprawy nie może być w żadnej mierze zakwalifikowane jako rażące naruszenie prawa, dodatkowo mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

